Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

14. července 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Článek 22 bod 4 — Soudní příslušnost pro spory v oblasti práv duševního vlastnictví — Článek 71 — Smlouvy uzavřené členskými státy ve zvláště vymezených věcech — Úmluva Beneluxu o duševním vlastnictví — Soudní příslušnost pro spory týkající se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu — Článek 350 SFEU“

Ve věci C-230/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Den Haag (soud v Haagu, Nizozemsko) ze dne 13. května 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 20. května 2015, v řízení

Brite Strike Technologies Inc.

proti

Brite Strike Technologies SA,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Evropskou komisi M. Wilderspin a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. května 2016,

vydává tento

* * Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 22 bodu 4 a článku 71 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Brite Strike Technologies Inc., se sídlem v Plymouthu, Massachusetts (Spojené státy americké), a Brite Strike Technologies SA, se sídlem v Lucemburku (Lucembursko), ve věci návrhu společnosti Brite Strike Technologies Inc. na prohlášení neplatnosti ochranné známky společnosti Brite Strike Technologies SA.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 11 a 12 odůvodnění nařízení č. 44/2001 uvádějí:

„(11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. […]

(12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.“

4 Podle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení se toto nařízení „vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní“.

5 Článek 22 bod 4 první pododstavec nařízení č. 44/2001, který je uveden v kapitole II oddílu 6 nadepsaném „Výlučná příslušnost“, stanoví:

„Bez ohledu na bydliště mají výlučnou příslušnost:

[…]

4) pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů, ochranných známek a průmyslových vzorů nebo jiných podobných práv, která vyžadují udělení nebo zápis, soudy členského státu, na jehož území bylo požádáno o udělení nebo zápis nebo kde byly uděleny nebo zapsány nebo platí za udělené nebo zapsané na základě právního aktu Společenství nebo mezinárodní smlouvy.

[…]“

6 Článek 67 tohoto nařízení uvedený v jeho kapitole VII, nadepsané „Vztah k jiným nástrojům“, stanoví:

„Tímto nařízením není dotčeno uplatňování ustanovení, kterými se upravuje příslušnost a uznání a výkon rozhodnutí ve zvláštních věcech a která jsou obsažena v právních aktech Společenství […].“

7 Článek 69 uvedeného nařízení obsahuje seznam smluv uzavřených mezi některými členskými státy před vstupem nařízení č. 44/2001 v platnost a stanoví, že uvedené smlouvy jsou nahrazeny tímto nařízením v rozsahu, v němž se týkají oblastí, na které se vztahuje toto nařízení.

8 Článek 71 nařízení č. 44/2001 taktéž uvedené v jeho kapitole VII, stanoví:

„1. Tímto nařízením nejsou dotčeny smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy a jež upravují příslušnost, uznání nebo výkon rozhodnutí ve zvláště vymezených věcech.

2. Aby byl zajištěn jednotný výklad, použije se odstavec 1 tímto způsobem:

a) toto nařízení nebrání tomu, aby soud členského státu, který je stranou smlouvy o zvláště vymezené věci, založil svoji příslušnost v souladu s takovou smlouvou i tehdy, když má žalovaný bydliště na území jiného členského státu, který není smluvní stranou takové smlouvy. […]

[…]“

9 Podle svého článku 76 vstoupilo nařízení č. 44/2001 v platnost dne 1. března 2002.

10 Nařízení č. 44/2001 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1), které je použitelné od 10. ledna 2015.

11 Pravidla stanovená v čl. 22 bodu 4 a článků 67 a 71 nařízení č. 44/2001 byla převzata do čl. 24 bodu 4 a článků 67 a 71 nařízení č. 1215/2012.

12 Článek 69 nařízení č. 1215/2012 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny články 70 a 71, nahrazuje toto nařízení mezi členskými státy úmluvy upravující stejné věci, na které se vztahuje toto nařízení. Nahrazují se zejména úmluvy uvedené na seznamu vypracovaném Komisí podle čl. 76 odst. 1 písm. c) a čl. 76 odst. 2.“

13 Jelikož byl spor v původním řízení zahájen u předkládajícího soudu dne 21. září 2012, bude otázka příslušnosti vznesená v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce posuzována podle nařízení č. 44/2001.

ÚBDV

14 Úmluva Beneluxu o duševním vlastnictví (ochranné známky a vzory) ze dne 25. února 2005 podepsaná v Haagu Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím (dále jen „ÚBDV“) vstoupila v platnost dne 1. září 2006.

15 ÚBDV nahrazuje jednotný zákon Beneluxu o ochranné známce (dále jen „BMW“) a jednotný zákon Beneluxu o (průmyslových) vzorech (dále jen „BTMW“).

16 BMW vstoupil v platnost dne 1. ledna 1971 a byl přiložen k úmluvě Beneluxu o ochranných známkách ze dne 19. března 1962, jež vstoupila v platnost dne 1. července 1969. Tato úmluva byla zrušena ÚBDV.

17 Článek 37 odst. A BMW stanovil:

„Mimo výslovná ujednání o místní příslušnosti soudu se tato příslušnost řídí ve věci ochranných známek podle bydliště žalovaného nebo podle místa, kde sporný závazek vznikl, nebo kde byl nebo měl být splněn. Místo, kde byla ochranná známka přihlášena nebo zapsána, nemůže být v žádném případě samo o sobě základem pro určení příslušnosti.

Pokud výše uvedená kritéria neumožňují určit místní příslušnost, může žalobce podat žalobu u soudu svého bydliště nebo pobytu, nebo pokud nemá bydliště nebo pobyt na území Beneluxu u soudu podle svého výběru, a to v Bruselu, Haagu nebo Lucemburku.“

18 BTMW vstoupil v platnost dne 1. ledna 1975 a byl přiložen k úmluvě Beneluxu o (průmyslových) vzorech ze dne 25. října 1966, jež vstoupila v platnost dne 1. ledna 1974. Taktéž tato úmluva byla zrušena ÚBDV.

19 Znění čl. 29 odst. 1 BTMW odpovídalo znění čl. 37 odst. A BMW.

20 Úmluva Beneluxu o ochranných známkách a úmluva Beneluxu o (průmyslových) vzorech nebyly uvedeny v seznamu obsaženém v článku 69 nařízení č. 44/2001.

21 Podle preambule ÚBDV je jejím cílem zejména „nahradit dohody, jednotné zákony a pozměňující protokoly v oblasti ochranných známek a (průmyslových) vzorů Beneluxu jedinou úmluvou upravující systematicky a přehledně zároveň ochranné známky i práva průmyslových vzorů“ a „nahradit Úřad pro ochranné známky Beneluxu a Úřad pro (průmyslové) vzory Beneluxu Organizací Beneluxu pro duševní vlastnictví (ochranné známky a průmyslové vzory) vykonávající svou úlohu prostřednictvím rozhodovacích a vykonávacích orgánů s vlastní i doplňkovou pravomocí“.

22 Článek 1.2 ÚBDV stanoví:

„1. Zřizuje se Organizace Beneluxu pro duševní vlastnictví (ochranné známky a průmyslové vzory) [...];

2. Orgány organizace jsou:

a. Výbor ministrů [...];

b. Správní rada [...];

c. Úřad Beneluxu pro duševní vlastnictví (ochranné známky a průmyslové vzory) [...].“

23 Článek 1.5 ÚBDV dále stanoví:

„1. Organizace má sídlo v Haagu.

2. Úřad sídlí v Haagu.

3. Podřízené úřady mohou mít sídlo jinde.“

24 Článek 2.2 ÚBDV stanoví:

„[...] Výlučné právo k ochranné známce se nabývá zápisem ochranné známky, jejíž přihláška byla podána na území Beneluxu (přihláška v Beneluxu), nebo vyplývá ze zápisu u mezinárodního úřadu (mezinárodní přihláška).“

25 Článek 2.4 initio a písm. f) ÚBDV zní:

„Právo ochranné známky není nabyto:

[…]

f. zápisem ochranné známky, která byla přihlášena ve zlé víře, zejména:
   1. podání přihlášky uskutečněné s vědomím nebo neomluvitelnou neznalostí běžného užívání v dobré víře v posledních třech letech na území Beneluxu podobné ochranné známky pro obdobné zboží nebo služby třetí osobou bez jejího souhlasu;
   2. podání přihlášky uskutečněné s vědomím běžného užívání vyplývajícím z přímých vztahů v posledních třech letech mimo území Beneluxu podobné ochranné známky pro obdobné zboží nebo služby třetí osobou, ledaže tato třetí osoba souhlasí nebo ledaže toto povědomí bylo nabyto až po zahájení užívání majitelem ochranné známky na území Beneluxu.“

26 Článek 2.5 ÚBDV stanoví:

„1. Přihláška ochranné známky Beneluxu se podává u vnitrostátních správních orgánů, nebo u Úřadu ve formě stanovené prováděcím nařízením [...].

[…]

4. Pokud je přihláška podána u vnitrostátních správních orgánů, předají ji tyto orgány Úřadu neprodleně po jejím obdržení, nebo poté, co shledají, že přihláška splňuje předepsané podmínky.

[…]“

27 Podle článku 2.8 ÚBDV:

„1. Aniž je dotčeno uplatňování článků [týkajících se důvodů zamítnutí, které může Úřad uplatnit, a námitek, jež mohou být u Úřadu podány], je ochranná známka zapsána, splňuje-li ustanovení prováděcího nařízení pro zboží nebo služby uvedené přihlašovatelem. […]

2. Přihlašovatel může, splňuje-li všechny podmínky uvedené v článku 2.5, požádat Úřad v souladu s ustanoveními prováděcího nařízení o neprodlený zápis přihlášky. Články [týkající se důvodů zamítnutí, které může Úřad uplatnit, a námitek, jež mohou být u Úřadu podány] se uplatní na takto zapsané ochranné známky, přičemž je Úřad oprávněn rozhodnout o vymazání zápisu a majitel ochranné známky může v odvolacím řízení žádat o jeho zachování.“

28 Článek 2.10 odst. 2 ÚBDV doplňuje, že „Úřad zapisuje mezinárodní přihlášky, kterými je žádáno o rozšíření ochrany na území Beneluxu“.

29 Článek 2.28 odst. 3 ÚBDV stanoví:

„Pokud se majitel předchozího zápisu nebo třetí osoba uvedená v článku 2.4 písm. […] f účastní řízení, může každý dotčený účastník namítnout neplatnost:

[…]

b. zápisu, kterému nebyla přiznána práva z ochranné známky podle článku 2.4 písm. […] f; […], neplatnost vyplývající z článku 2.4 písm. […] f musí být namítnuta ve lhůtě pěti let od data zápisu. […]“.

30 Článek 4.6 ÚBDV, nadepsaný „Místní příslušnost“, stanoví:

„1. Mimo výslovná ujednání o místní příslušnosti soudu se tato příslušnost řídí ve věci ochranných známek a (průmyslových) vzorů podle bydliště žalovaného nebo podle místa, kde sporný závazek vznikl, nebo kde byl nebo měl být splněn. Místo, kde byla ochranná známka nebo (průmyslový) vzor přihlášen nebo zapsán, nemůže být v žádném případě samo o sobě základem pro určení příslušnosti.

2. Pokud výše uvedená kritéria neumožňují určit místní příslušnost, může žalobce podat žalobu u soudu svého bydliště nebo pobytu, nebo pokud nemá bydliště nebo pobyt na území Beneluxu u soudu podle svého výběru, a to v Bruselu, Haagu nebo Lucemburku.

3. Soudy použijí pravidla definovaná v odst. 1 a 2 i bez návrhu a výslovně určí svou příslušnost.

[…]“

31 ÚBDV není uvedena v seznamu, na který odkazuje článek 69 nařízení č. 1215/2012.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

32 Brite Strike Technologies SA je společností se sídlem v Lucemburku, která náleží k síti distribuující výrobky taktického osvětlení vyvíjené americkou společností Brite Strike Technologies Inc.

33 Dne 4. února 2010 přihlásila společnost Brite Strike Technologies SA slovní označení „Brite Strike“ za účelem jeho zápisu jako ochranné známky Beneluxu.

34 Úřad Beneluxu pro duševní vlastnictví (ochranné známky a průmyslové vzory) se sídlem v Haagu (Nizozemsko) provedl tento zápis.

35 Dne 21. září 2012 podala společnost Brite Strike Technologies Inc. k rechtbank Den Haag (soud v Haagu) žalobu proti společnosti Brite Strike Technologies SA na prohlášení neplatnosti uvedené ochranné známky na základě článků 2.4 a 2.28 ÚBDV.

36 Podle jejího názoru tím, že si Brite Strike Technologies SA nechala zapsat dotčenou ochrannou známku, jednala ve zlé víře. Vzhledem k tomu, že věděla, že slovní označení „Brite Strike“ bylo používáno společností Brite Strike Technologies Inc. ve státech Beneluxu, zapsala společnost Brite Strike Technologies SA toto označení jako ochrannou známku Beneluxu s jediným cílem získat výlučné užívací právo tohoto označení a zabránit tak Brite Strike Technologies Inc. v jejím dalším užívání uvedeného označení v Beneluxu.

37 Brite Strike Technologies SA vznesla námitku místní nepříslušnosti. Podle ní měla být žaloba podána v Lucemburku, a nikoli v Haagu.

38 Rechtbank Den Haag (soud v Haagu) konstatuje, že pokud by se mělo použít pravidlo pro určení příslušnosti uvedené v článku 4.6 ÚBDV, znamenalo by to, že není pro rozhodování tohoto sporu příslušný. Pokud by naproti tomu mělo mít přednost pravidlo pro určení příslušnosti uvedené v čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001, příslušný by být mohl.

39 Bude se tedy třeba zaměřit na vztah mezi nařízením č. 44/2001 a ÚBDV.

40 V tomto ohledu cituje rechtbank Den Haag (soud v Haagu) rozsudek Gerechtshof Den Haag (Odvolací soud v Haagu) ze dne 26. listopadu 2013. V bodech 28 až 34 tohoto rozsudku měl posledně uvedený soud za to, že vzhledem k tomu, že byla ÚBDV uzavřena po vstupu nařízení č. 44/2001 v platnost, má přednost pravidlo pro určení příslušnosti stanovené v čl. 22 bodu 4 tohoto nařízení.

41 Rechtbank Den Haag (soud v Haagu) má nicméně za to, že otázka vztahu mezi nařízením č. 44/2001 a ÚBDV musí být předložena Soudnímu dvoru.

42 Za těchto podmínek se rechtbank Den Haag (soud v Haagu) rozhodl řízení přerušit a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má se na ÚBDV pohlížet [z důvodů uvedených v bodech 28 až 34 rozsudku Gerechtshof Den Haag (Odvolací soud v Haagu) ze dne 26. listopadu 2013 nebo jiných důvodů] jako na pozdější úmluvu, takže článek 4.6 ÚBDV nemůže být považován za zvláštní úpravu ve smyslu článku 71 [nařízení č. 44/2001]?

V případě kladné odpovědi na tuto otázku:

2) Vyplývá z článku 22 bodu 4 [nařízení č. 44/2001], že mezinárodní příslušnost rozhodnout ve věci mají jak belgické, tak nizozemské a lucemburské soudy?

3) V případě záporné odpovědi [na druhou otázku], jak se má v případě, jakým je tento, určit, zda mají mezinárodní příslušnost belgické, nizozemské nebo lucemburské soudy? Lze při tomto (konkrétním) určení mezinárodní příslušnosti (navzdory všemu) použít článek 4.6 ÚBDV?“

K předběžným otázkám

K první otázce

43 Úvodem je třeba konstatovat, že takový spor, jako je spor mezi společnostmi Brite Strike Technologies Inc. a Brite Strike Technologies SA, může spadat jak do působnosti ÚBDV, tak nařízení č. 44/2001.

44 Na jedné straně se totiž tento spor týká platnosti zápisu ochranné známky Beneluxu a měl by tedy být, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, rozhodnut na základě článků 2.4 a 2.28 ÚBDV.

45 Na druhé straně ze zařazení „řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost [...] ochranných známek a průmyslových vzorů“ do kapitoly II oddílu 6 nařízení č. 44/2001 nutně vyplývá, že platnost zápisu ochranné známky spadá mezi „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení.

46 Jelikož je pravidlo pro určení příslušnosti uvedené v čl. 22 bodě 4 nařízení č. 44/2001 neslučitelné s pravidlem pro určení příslušnosti zvláště stanoveného v článku 4.6 ÚBDV pro spory týkající se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu, je nutné určit, které z těchto dvou ustanovení se použije.

47 Právě v tomto kontextu se předkládající soud svou první otázkou táže, zda musí být článek 71 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby se pravidlo pro určení příslušnosti pro spory týkajících se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu uvedené v článku 4.6 ÚBDV vztahovalo na tyto spory.

48 Článek 71 nařízení č. 44/2001 uvedený v jeho kapitole VII, nadepsané „Vztah k jiným nástrojům“, stanoví ve svém odst. 1, že tímto nařízením „nejsou dotčeny smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy a jež upravují příslušnost, uznání nebo výkon rozhodnutí ve zvláště vymezených věcech“.

49 Navzdory použití výrazu „smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy“, který nasvědčuje tomu, že pod uvedený článek 71 spadají pouze smlouvy uzavřené všemi členskými státy, ze znění odst. 2 písm. a) jednoznačně vyplývá, že pod něj spadají rovněž smlouvy uzavřené toliko některými členskými státy.

50 Kromě toho ze znění článku 69 spolu s článkem 71 nařízení č. 44/2001 vyplývá, že článek 71, jehož velmi obecné znění bylo právě připomenuto, nelze vykládat v tom smyslu, že jej lze použít ve vztahu ke smlouvám zavazujícím několik členských států toliko za podmínky, že jeden nebo více třetích států budou rovněž smluvními stranami této smlouvy.

51 Ačkoli z toho vyplývá, že vztah mezi pravidly pro určení příslušnosti stanovenými v nařízení č. 44/2001 a těmi obsaženými v některých smlouvách byl článkem 71 nařízení č. 44/2001 upraven ve prospěch těchto smluv, neumožňovalo toto ustanovení členským státům uzavřením nových nebo změnou již platných smluv zavést pravidla, která mají přednost před tímto nařízením (rozsudek ze dne 4. května 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 38).

52 V tomto kontextu je třeba připomenout, že článek 71 nařízení č. 44/2001 nahradil článek 57 Bruselské úmluvy z roku 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), který ohledně smluv upravujících zvláštní oblasti odkazoval na smlouvy, jejichž stranami „jsou nebo budou“ členské státy. Uvedený článek 57 upřesňoval použitím slovního spojení „nebo budou“, že pravidla obsažená v Bruselské úmluvě nebrání použití odlišných pravidel, ke kterým se smluvní státy zaváží v budoucnu uzavřením zvláštních smluv. Toto slovní spojení nebylo do článku 71 nařízení č. 44/2001 převzato (rozsudek ze dne 4. května 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, body 37 a 38).

53 Omezení působnosti článku 71 nařízení č. 44/2001 připomenuté v bodě 51 tohoto rozsudku odpovídá ustálené judikatuře, podle které po zavedení společných pravidel již členské státy nejsou oprávněny uzavírat mezinárodní dohody s dopadem na tato pravidla (rozsudek ze dne 4. května 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 38).

54 Toto omezení platí rovněž pro uzavírání smluv mezi samotnými členskými státy. Vzhledem k přednosti unijního práva, kterou má v zásadě ve vztahu ke smlouvám uzavřeným mezi členskými státy (viz zejména rozsudek ze dne 27. září 1988, Matteucci, 235/87, EU:C:1988:460, bod 22 a citovaná judikatura), je v zásadě zakázáno uzavírání smluv mezi členskými státy, jimiž jsou dotčena společná unijní pravidla.

55 V projednávané věci je třeba zkoumat, zda ÚBDV naráží na toto omezení, což by znamenalo, že článek 71 nařízení č. 44/2001 neumožňuje použití článku 4.6 ÚBDV na úkor čl. 22 bodu 4 tohoto nařízení.

56 V rámci tohoto přezkumu je třeba zohlednit skutečnost, že ÚBDV je úmluvou uzavřenou Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím v rámci jejich regionální unie, Beneluxu. Je tedy třeba vykládat článek 71 nařízení č. 44/2001 ve světle článku 350 SFEU, který stanoví, že unijní právo nebrání existenci ani naplňování regionální unie, pokud k dosažení jejích cílů nedostačuje používání unijního práva.

57 Jak již Soudní dvůr upřesnil, toto ustanovení umožňuje Belgickému království, Lucemburskému velkovévodství a Nizozemskému království, odchýlením se od unijních pravidel, zachování v platnosti pravidel, která se použijí v rámci jejich regionální unie, pokud je tato regionální unie dále v uskutečňování vnitřního trhu (viz k článku 233 EHS, jehož znění bylo převzato do článku 306 ES, poté do článku 350 SFEU, rozsudky ze dne 16. května 1984, Pakvries, 105/83, EU:C:1984:178, bod 11, a ze dne 2. července 1996, Komise v. Lucembursko, C-473/93, EU:C:1996:263, bod 42). K tomu, aby bylo takové odchýlení se odůvodněné, musí být mimo jiné nezbytné k řádnému fungování režimu Beneluxu (rozsudek ze dne 11. srpna 1995, Roders a další, C-367/93 až C-377/93, EU:C:1995:261, body 25, jakož i 40).

58 Pokud jde o první z těchto požadavků, je třeba připomenout, že uskutečňování vnitřního trhu v oblasti ochranných známek a průmyslových vzorů zahrnuje současně s režimem unijních práv s jednotným účinkem upravených nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce

Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1) ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 341, s. 21), jakož i nařízením Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (Úř. věst. 2002, L 3, s. 1; Zvl. vyd. 13/27, s. 142) částečnou harmonizaci pravidel týkajících se ochranných známek a průmyslových vzorů členských států provedenou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2008, L 299, s. 25) a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/71/ES ze dne 13. října 1998 o právní ochraně (průmyslových) vzorů (Úř. věst. 1998, L 289, s. 28; Zvl. vyd. 13/21, s. 120).

59 V rámci Beneluxu byly ochranné známky a průmyslové vzory dotyčných tří členských států nahrazeny právy s jednotným účinkem. Tento režim, který existuje souběžně s režimem unijních jednotných právních titulů, je – ač zahrnuje částečnou harmonizaci provedenou směrnicí 2008/95 a směrnicí 98/71 – pokročilejší oproti posledně uvedenému režimu. Ochranné známky a průmyslové vzory Beneluxu totiž podléhají zcela jednotné právní úpravě a společným institucionálním a procesním pravidlům. Mezi posledně uvedené patří i článek 4.6 ÚBDV.

60 Pokud jde o druhý požadavek připomenutý v bodě 57 tohoto rozsudku, musí být všechny odchylky od článku 350 SFEU, mají-li být odůvodněné, nezbytné pro řádné fungování dotčeného režimu Beneluxu s ohledem na cíl článku 350 SFEU, který brání tomu, aby použitím unijního práva došlo k dezintegraci Beneluxu nebo bylo překážkou jeho vývoje (rozsudky ze dne 16. května 1984, Pakvries, 105/83, EU:C:1984:178, bod 11, a ze dne 2. července 1996, Komise v. Lucembursko, C-473/93, EU:C:1996:263, bod 42).

61 Co se týče článku 4.6 ÚBDV, je třeba uvést, že unijní pravidlo, od kterého se toto ustanovení odchyluje, je pravidlo o příslušnosti pro spory týkající se ochranných známek a průmyslových vzorů obsažené v čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001 a od 10. ledna 2015 v čl. 24 bodu 4 nařízení č. 1215/2012. Toto pravidlo unijního práva stanoví jako hraniční určovatel místo, kde je veden rejstřík (rozsudek ze dne 13. července 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, bod 22).

62 V tomto ohledu je třeba podotknout, že ohledně sporů týkajících se ochranných známek Evropské unie se i samotný unijní normotvůrce v souladu s článkem 67 nařízení č. 44/2001 odchýlil od tohoto pravidla pro určení příslušnosti, když v článku 97 nařízení č. 207/2009 stanovil odlišné pravidlo pro určení příslušnosti, které je založené zejména na místě bydliště žalovaného, a zajišťuje tak, že je v každém členském státě možné se obrátit na soud se sporem týkajícím se ochranné známky Evropské unie. Toto pravidlo brání tomu, aby byly tyto spory koncentrovány u soudů Španělského království, členského státu, na jehož území jsou centralizovány přihlášky a zápisy a je veden rejstřík.

63 Vzhledem ke skutečnosti, že ochranné známky a průmyslové vzory Beneluxu se řídí v dotyčných členských státech pokročilým režimem soudního systému Beneluxu, založeném na decentralizovaném systému spojeném s mechanismem předběžných otázek k Soudnímu dvoru Beneluxu, a vícejazyčnou povahu této regionální unie, může být pravidlo zakotvené v článku 4.6 ÚBDV, které je založené zejména na bydlišti žalovaného a zajišťuje tak, aby mohly být spory týkající se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu řešeny podle okolností každého případu belgickými, lucemburskými nebo nizozemskými soudy namísto jejich koncentrace na základě čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001, poté čl. 24 bodu 4 nařízení č. 1215/2012 před nizozemskými soudy místa, na jehož území jsou centralizovány přihlášky a zápisy a je veden rejstřík, kvalifikováno, jak uvedl generální advokát v bodě 41 svého stanoviska a jak obdobně konstatoval unijní normotvůrce ohledně příslušnosti pro spory týkající se ochranných známek Evropské unie, jako nezbytné pro řádné fungování režimu ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu.

64 Z toho vyplývá, že článek 71 nařízení č. 44/2001 ve spojení s článkem 350 SFEU nebrání tomu, aby Belgické království, Lucemburské velkovévodství a Nizozemské království zachovaly v platnosti, odchylně od čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001 a čl. 24 bodu 4 nařízení č. 1215/2012, pravidlo pro určení příslušnosti pro spory týkající se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu, které zavedly čl. 37 odst. A BMW a čl. 29 odst. 1 BTMW, následně potvrzené článkem 4.6 ÚBDV.

65 Co se týče judikatury Soudního dvora, podle níž nesmí být použitím smluv odchylujícími se od pravidla zavedeného Unií v oblasti příslušnosti, uznání nebo výkonu dotčeny zásady, které jsou základem soudní spolupráce ve věcech občanských a obchodních v rámci Unie, jako jsou zásady uvedené, pokud jde o příslušnost, v bodech 11 a 12 odůvodnění nařízení č. 44/2001, týkající se právní jistoty pro jednotlivce a řádného výkonu spravedlnosti (viz zejména rozsudky ze dne 4. května 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 49, a ze dne 19. prosince 2013, Nipponkoa Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, bod 36), je třeba mít za to, že ustanovení, jako je článek 4.6 ÚBDV, který je založen na příslušnosti podle zásady místa bydliště žalovaného, doplněný dalšími kritérii pro určení příslušnosti představujícími úzkou vazbu s předmětem sporu, je v souladu se zásadami stanovenými v uvedených bodech 11 a 12 odůvodnění.

66 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první položenou otázku odpovědět tak, že článek 71 nařízení č. 44/2001 ve spojení s článkem 350 SFEU nebrání tomu, aby se pravidlo pro určení příslušnosti pro spory týkajících se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu uvedené v článku 4.6 ÚBDV vztahovalo na tyto spory.

Ke druhé a třetí otázce

67 Vzhledem k odpovědi na první otázku a z toho vyplývající nepoužitelnost čl. 22 bodu 4 nařízení č. 44/2001 není třeba odpovídat na druhou a třetí otázku.

K nákladům řízení

68 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 71 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení s článkem 350 SFEU nebrání tomu, aby se pravidlo pro určení příslušnosti pro spory týkajících se ochranných známek a průmyslových vzorů Beneluxu uvedené v článku 4.6 úmluvy Beneluxu o duševním vlastnictví (ochranné známky a vzory) ze dne 25. února 2005 podepsané v Haagu Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím vztahovalo na tyto spory.

Podpisy.